

Adorarea sau închinarea

John Nelson Darby

© GBV.ro, Online începând de la: 23.08.2018, Actualizat: 26.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Există adesea între credincioși numai o noțiune vagă cu privire la ce însemnează adorarea sau închinarea. Motivele mai însemnate care au condus la această situație sunt: în primul rând obiceiurile sau tradițiile încetățenite între mulți credincioși și, în al doilea rând, atmosfera morală în care se găsesc oamenii credincioși. Adevărații creștini au lepădat formalismul și superstițiile și găsesc bucurie în faptul că au aflat adevărul conținutului tuturor exercițiilor lor religioase; dar viața noastră de trăire prin credință aici, pe pământ, cuprinde mult mai mult.

Nu este nici o îndoială că în cer vom cunoaște adevărul în toată desăvârșirea lui. Adevărul pe care l-am primit acum în inimă prin credință va fi realizat atunci în prezența slavei lui Dumnezeu și a Mântuitorului, care sunt obiectul adevărului ce ni s-a descoperit. În cer nu va mai fi nevoie să auzim adevărul, pentru că vom trăi în adevăr, iar puterea adevărului în inimile noastre își va găsi expresia în adorare. Așa este în cer. Și, așa trebuie să fie, într-o anume măsură și pe pământ, pentru cei care se bucură că-L cunosc pe Dumnezeu care le-a descoperit adevărul și pe Mântuitorul, care a împlinit lucrarea de dragoste și de îndreptățire pentru noi. Credincioșii au primit nu numai adevărul, ci chiar pe Duhul Adevărului, care a dat adevărului un loc în inima lor. Același Duh pune în inima credincioșilor dorința de a-L slăvi pe Cel care le revelează adevărul. Totdeauna când Duhul Sfânt descoperă unei inimi înnoite adevărul ceresc, acesta se înalță către cer din inimă, cu mulțumire și cu laudă. Adevărata închinare (sau adorare) nu este altceva decât răspunsul recunoștinței și al bucuriei din inimă către Dumnezeu, când inima este plină de înțelegerea adâncă a binecuvântărilor care vin de sus. Cel ce lucrează în inimi aceste simțiri, pe care le produce descoperirea lui Dumnezeu (cu privire la slava Lui, la dragostea Lui în Isus), este Duhul Sfânt. El ne încarcă inimile cu toate binecuvântările de sus și le înalță iarăși către Dumnezeu, în adorare.

Și, nu este nici o îndoială că o inimă umplută de harul lui Dumnezeu găsește plăcere să aducă iarăși înaintea lui Dumnezeu în cinstire adorarea și recunoștința pentru toate aceste binecuvântări care sunt atâtea și atâtea dovezi ale dragostei infinite și veșnice pe care El o are pentru noi.

Vom examina acest subiect potrivit cu lumina Scripturii, așa cum ne-a dat-o Duhul Sfânt.

1. Ce este închinarea?

O scurtă definiție

Închinarea (sau adorarea) este cinstirea sau omagiul adus lui Dumnezeu, pentru ce este El în Sine Însuși și pentru ceea ce este El pentru închinători.

Adorarea (sau închinarea) este o îndeletnicire cerească; și ce binecuvântat și scump privilegiu ca nouă, încă de pe pământ, să ni se dea prilejul să avem îndeletniciri cerești! Cineva poate să adauge la cele de mai sus faptul că închinarea este adusă, de regulă, în comun. Desigur, nu poate fi negat faptul că omul credincios poate să adore și în chip izolat, individual. Dar, în cele mai multe cazuri, închinarea este o manifestare colectivă a credincioșilor. De ce? Pentru că sunt mulți părtași ai acelorași binecuvântări. Nu încapă îndoială că, dacă inima mea nu-L slăvește pe Dumnezeu pentru binecuvântările primite, sunt incapabil de închinare. A lăuda pe Dumnezeu însemnează a fi sensibil la dragostea Lui, a-L iubi; este un răspuns la iubirea Lui.

Este bine să conturăm mai în amănunt ce înseamnă închinare; mai întâi, însă, ceea ce NU este închinare.

Ce nu este închinare

Lucrarea pentru Dumnezeu făcută de oameni nu este închinare, nici mărturia cu privire la El și la harul Lui. Predicarea Evangheliei către cei necredincioși nu este nici ea închinare. Adevărata evanghelizare poate produce adorare, căci ea poate duce la cunoașterea lui Dumnezeu în har, ceea ce trezește în inimă duhul de adorare. Dar, predicarea Evangheliei, fără îndoială, o lucrare binecuvântată și folositoare, nu este în ea însăși adorare. S-a constatat că, *cu cât duhul de închinare este mai activ în viața noastră, cu atât suntem mai în stare să spunem și altora despre Domnul Isus*; de fapt, numai o părtășie intimă cu Dumnezeu ne face în stare să dăm o mărturie așa cum se cuvine despre dragostea Lui.

O predică nu este închinare, dar ea poate fi un mijloc prin care se pregătesc inimile pentru închinare.

Rugăciunile către Dumnezeu pentru acoperirea nevoilor noastre nu sunt propriu zis închinare, deși ele sunt într-o măsură conectate cu închinarea, căci rugăciunea presupune cunoașterea lui Dumnezeu și încrederea în El, trăsături care sunt atât de caracteristice închinării. Totuși, cererile în rugăciune sunt diferite de adorare.

Atunci CE ESTE ÎNCHINAREA sau ADORAREA?

Este exprimarea laudelor și mulțumirilor către Dumnezeu, legate de atributele și lucrările Lui, atât în arătarea puterii cât și a harului, într-o atitudine de inimă care Îl slăvește pe Dumnezeu. Să spui despre lauda care I se cuvine lui Dumnezeu este un lucru însemnat, dar închinarea sau adorarea înseamnă să I te adresezi Lui, avându-L pe El în gând. Cei răscumparați își găsesc plăcere în a-L avea pe El în gândul lor, în a I se adresa Lui, în a-L adora pe El, personal, a sta de vorbă cu El, a-și deschide inima către El, a-I spune că Îl iubesc. Domnului Isus, Răscumpărătorului, Îi face plăcere când răscumparații Săi comunică personal cu Dumnezeu. Iar cei răscumparați își găsesc plăcerea în a-I mărturisi Lui că înțeleg ceva din măreția și bunătatea Lui. Când vestim Cuvântul sau când stăm de vorbă din Cuvânt unii cu alții, ne mărturisim unii altora despre El și lucrările Lui; în adorare, părtășia este între noi și Dumnezeu. Atunci, Dumnezeu este partea în comun a tuturor credincioșilor. În adorare ne adresăm direct lui Dumnezeu și prin aceasta, afecțiunea spirituală se manifestă la un nivel mai înalt, părtășia este mai completă.

Înțelegând, pe scurt, ce înseamnă închinarea sau adorarea și deosebind-o de alte manifestări din viața credincioșilor, putem trece un pas mai departe la ce este, potrivit Cuvântului, adorarea creștină.

2. Ce este închinarea creștină?

Există trăsături specifice ale slujirii lui Dumnezeu în creștinism. Domnul Isus spune femeii samaritence (Ioan 4): „Închinătorii adevărați vor adora pe Tatăl în duh și în adevăr”,

deosebind închinarea care era la Ierusalim, de închinarea care avea să vină prin lucrarea Lui.

Închinarea în rânduiala iudaică

Închinarea lui Israel, este drept, presupunea o legătură aparte între popor și Dumnezeu, ba chiar avea în vedere că Dumnezeu locuia în mijlocul lor. Dar în orice împrejurare se desfășura închinarea, era foarte clar că poporul nu se putea apropia de Dumnezeu. Dumnezeu a eliberat pe Israel, scoțându-l din Egipt cu mână tare și cu braț puternic, l-a purtat pe aripi de vultur și l-a adus la Sine Însuși; iar ca semn al eliberării, le-a făgăduit că l se vor închina pe muntele Sinai, la poalele căruia i-a condus, dându-le nenumărate dovezi ale răbdării și bunătății Sale. Acolo, li S-a arătat Dumnezeu, dar în mijlocul tunetelor, al flăcărilor și al sunetelor de trâmbiță, așa încât chiar Moise a fost cuprins de spaimă, el, cel atât de obișnuit cu prezența lui Dumnezeu. Din pricina acestui fel de a Se descoperi, Dumnezeu poruncește ca muntele să fie înconjurat de niște împrejurări și, chiar și o vită dacă se apropie de munte, să fie ucisă cu pietre sau străpunsă cu săgeți. Dumnezeu a vorbit poporului, fără îndoială, dar în așa fel încât poporul a cerut să nu i se mai vorbească, iar Dumnezeu Însuși i-a aprobat cererea.

Închinarea în cortul întâlnirii și în templu, deși era îmbrăcată într-o aparență mai calmă, mai puțin înfricoșătoare pentru închinător, avea în continuare același caracter. Dacă Dumnezeu nu mișca din temelii pământul cu glasul Său, dacă nu împrăștia groaza în mijlocul poporului, este pentru că El era ascuns dincolo de perdeaua dinăuntru, așa încât nu putea fi văzut. În acest fel, El Se făcea cunoscut prin fapte de binecuvântare și de judecată, dar nu Se revela pe Sine Însuși inimilor poporului. Urmarea acestui fapt este naturală și evidentă. Poporul a ajuns să recunoască, când se apropia de Locul Sfânt, binefacerile și judecățile lui Dumnezeu, dar el nu s-a putut apropia niciodată de Dumnezeu, dincolo de perdea. El nici măcar n-a intrat în casa lui Dumnezeu. Dincolo de perdea intra numai marele preot, odată pe an, cu sângele jertfei, ca să facă ispășire pentru popor, căci Dumnezeu nu putea să îngăduie păcatul. Poporul avea nevoie de ocrotirea lui Dumnezeu și l se închina, în recunoașterea binefacerilor primite; credincioșii din Israel puteau să înțeleagă ceva din slava lui Dumnezeu, dar nu puteau să treacă dincolo de felul în care Se revela Dumnezeu în căile Sale cu Israel. Consecința firească a acestei situații a fost preoția. Dar chiar și preoții își făceau slujba dincoace de perdea, care îi ascundea de Dumnezeu pe care îl adorau. Calea spre Locul Preasfânt, spune Scriptura, nu fusese încă deschisă, câtă vreme rămânea în picioare cel dintâi cort. Așa era caracterul închinării la poporul pământesc al lui Dumnezeu, așa stabilise Dumnezeu.

În creștinism totul s-a schimbat. Închinarea creștină este în contrast direct cu închinarea descrisă mai înainte. Desigur, persoane sau împrejurări din viața poporului evreu pot constitui umbre ale unor fapte sau adevăruri în legătură cu caracterul închinării creștine, dar în principiu este o opoziție totală între ce era închinarea la evreii credincioși și ce este închinarea în vremea harului. Să aduci cinste și închinare lui Dumnezeu pe temeiul a ce este El în Sine Însuși și a ce este El pentru noi, depinde de revelația pe care Dumnezeu o face despre El Însuși. Dumnezeu este același; El nu Se schimbă, dar omul nu se poate apropia de El. Legătura noastră cu El începe când El Însuși ni Se descoperă, chiar printr-o revelație parțială. În Lege, El S-a descoperit ca cerând omului ce trebuie să fie, și așezându-l într-o poziție în care să aducă roade spre slava Lui, Cel care a sădit pe Israel să fie propria Lui vie. Dacă omul își făcea datoria, Dumnezeu îl binecuvânta; dacă nu, Dumnezeu îl judeca.

În asemenea împrejurări, Dumnezeu nu Se putea revela deplin. Omul nu era în stare să poarte nici strălucirea măreției lui Dumnezeu, nici lumina sfințeniei Sale. Iubirea Lui suverană de mântuitor nu se potrivește cu cererea de slujire, făcută sub durerea în care este condiția omului sub blestem; această condiție este potrivită cu dreptatea. În dispensația Legii, Dumnezeu acționa binecuvântând sau pedepsind. El Se poate descoperi deplin pe Sine într-o relație care corespunde deplin cu ceea ce este El în Sine Însuși și acest lucru era imposibil sub Lege. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi descoperit într-un chip care împacă attributele Sale de sfințenie și de dragoste, El fie că ar fi tolerat păcatul, fie că ar fi lepădat deplin și veșnic pe toți oamenii, căci absolut toți sunt atinși de păcat. Sub Lege, Dumnezeu nu Se revela, ci intra în legătură cu omul ca păcătos și răspunzător înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu lucra, dar nu Se dezvăluia.

Trăsături specifice ale închinării creștine

Creștinismul este întemeiat pe arătarea lui Dumnezeu potrivit cu planurile alcătuite în Sine Însuși înainte de întemeierea lumii. Împlinirea acestor planuri a fost rânduită pentru timpul când păcatul s-a dezvoltat în mod complet și când s-a manifestat cu toată puterea ca vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Tocmai atunci, Dumnezeu a manifestat prin venirea în lume a Domnului Isus, bunătatea și puterea Sa. Dar Hristos a venit și omul L-a răstignit! În aceste condiții, ce relație poate fi între Dumnezeu și om? Poate fi ori judecată, ori har. Judecata va veni peste orice neleguire și mai ales peste aceea de a respinge harul. Dar nu judecata este subiectul nostru. Judecata este numai fondul întunecat și solemn al tabloului care scoate în relief strălucirea harului.

Da, ne vom ocupa cu harul, slăvit să fie Domnul! Omul a adus la culme fărădelegea lui, respingându-L pe Domnul Isus și respingând prin aceasta nu numai autoritatea, ci și bunătatea lui Dumnezeu. Jertfa, răstignirea Domnului Isus a scos la iveală în același timp răutatea ajunsă la culme a omului și împlinirea cerințelor dreptății lui Dumnezeu, pe deplin arătate, și a iubirii lui Dumnezeu pentru omul căzut. Crucea a arătat cu toată claritatea ce este omul. Totodată, crucea îl arată pe Dumnezeu lucrând în toată plinătatea dreptății Sale sfinte împotriva păcatului. În Hristos, Dumnezeu a fost slăvit în chip desăvârșit în această privință. Măreția lui Dumnezeu nu mai are nimic de cerut de la cineva care vine la El prin Hristos. Dragostea lui Dumnezeu are acum câmp liber să binecuvânteze. Iar sfințenia lui Dumnezeu este o desfătare infinită pentru închinătorii care se apropie de El. Problema vreunei vinovății nu mai există înaintea lui Dumnezeu cu privire la închinător. Prin jertfa Lui, Hristos a șters orice vină. Curățiți în totul de păcat, și curățiți potrivit cu puterea ispășitoare a lucrării de la cruce a Domnului Isus Hristos, ne putem apropia de locul de întâlnire dintre Dumnezeu și păcătos. Dar ne apropiem fără să mai fie la mijloc vinovăția, acolo unde dragostea lui Dumnezeu se revarsă fără nici o piedică, unde binecuvântările lui Dumnezeu ne umplu de bucurie. Da, împăcați cu Dumnezeu prin lucrarea Domnului Isus care a dat la o parte toate păcatele noastre, suntem aduși la apropierea de Dumnezeu, într-o relație nouă, în care ne putem bucura de ceea ce este El în Sine Însuși.

Ruperea în două a perdelei dinăuntrul Templului este o arătare clară a urmărilor morții Domnului Isus. Perdeaua, care închidea accesul la locul prezenței lui Dumnezeu, arăta că nimeni nu se putea apropia de El. Ruperea în două de sus și până jos a perdelei, arăta că cei răscumpărați prin sângele Domnului Isus au deplină libertate să intre în Locul Preasfânt.

Dumnezeu a rămas același, El nu poate să sufere nelegiuirea, dar Fiul dragostei Sale a luat asupra Sa păcatele celor pe care i-a mântuit, astfel că ei au acces nestânjenit înaintea lui Dumnezeu, care nu mai vede nici o nelegiuire în ei. În felul acesta, curățiți de păcate, avem privilegiul ca prezența Lui să strălucească peste noi. Crucea face să apară în fața noastră sfințenia dreptății lui Dumnezeu, care a găsit mijlocul de a ne îndreptăți pe noi, păcătoșii, prin lucrarea Fiului Său. Pe temeiul lucrării Lui stăm înaintea lui Dumnezeu, a sfințeniei Lui, fără nici o pată și în deplină bucurie.

La cruce s-a arătat cu putere ce este Dumnezeu; în temeiul jerfei ne putem bucura de Dumnezeu: El este partea noastră, potrivit cu dragostea Lui infinită în Hristos. Și tocmai aceasta este *temelia închinării*. Numai pe terenul lucrării desăvârșite a lui Hristos, prin care avem acces liber, cu inima plină de bucurie în prezența slavei lui Dumnezeu, putem să fim închinători. Cum am putea să stăm înaintea Dumnezeului desăvârșit de sfânt, ca să-L adorăm, dacă păcatele noastre n-ar fi date la o parte? Aceasta este numai partea celor care sunt în Hristos, care se pot odihni în El. În Hristos, păcatele nu mai sunt ale noastre: ele au fost purtate odată pentru totdeauna de Domnul Isus. Eficacitatea lucrării Lui de la cruce este pe deoparte desăvârșită și pe de altă parte veșnică. Aceasta dă libertate afecțiunilor noastre spirituale.

Dumnezeu este pentru noi dragostea desăvârșită, care ne introduce „în lumină, după cum El Însuși este în lumină”. Dar se poate oare bucura cineva în totul de aceste lucruri când are ceva pe conștiința sa? El ar putea fi atras de aceste lucruri, dar nu-și poate găsi bucuria deplină în ele. Câtă vreme conștiința îl muștră că a făcut lucruri care nu plac Celui pe care Îl iubește, un astfel de om este plin de frică. Ca să adori, inima trebuie să fie liberă de orice teamă. Dar ce bine că lucrarea Domnului Isus curățește cugetele prin faptul că le face să cunoască iubirea perfectă a lui Dumnezeu arătată față de noi, iar Hristos este dovada și plinătatea acestei iubiri. Lumina sfințeniei lui Dumnezeu este bucuria sufletelor noastre. În această lumină, vedem ceea ce iubim.

Adunarea și adorarea

Relația lui Dumnezeu cu Biserica (Adunarea) depășește orice gândire a noastră, căci Dumnezeu este prezentat într-un fel cu totul deosebit: „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos”. Acest titlu are o semnificație aparte. Când Dumnezeu este numit al cuiva, aceasta indică o legătură intimă între persoana numită și Dumnezeu, bazată pe ceea ce este Dumnezeu pentru acea persoană; este o relație care aduce binecuvântare și care onorează. Și este o relație care rămâne, căci Dumnezeu este credincios. Și, desigur, această legătură intimă devine, prin credință, izvor de bucurie pentru acel al cărui nume este adăugat la numele lui Dumnezeu. De exemplu, numele „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov”, spune nu numai despre faptul că patriarhii erau obiect al binecuvântărilor lui Dumnezeu, dar și despre ce era Dumnezeu pentru ei, despre faptul că Dumnezeu li se descoperise ca Acela în care își puteau pune toată încrederea. Ce mare binecuvântare este pentru noi acest nume: „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos”! Noi, ca credincioși din vremea harului, suntem una cu Domnul Isus, aduși la aceeași relație cu Dumnezeu ca și Domnul Isus. Iar Dumnezeu ni Se revelează în așa fel încât să putem fi în legătura noastră cu El așa cum se cade potrivit cu Numele Lui.

Ce însemnat lucru să înțelegem ce poziție minunată și slăvită avem ca urmare a acestui titlu al

lui Dumnezeu: „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei”. Aici, Domnul Isus este privit ca Om și în calitatea lui de Cap al unei noi familii, înălțat la Tatăl Lui și Tatăl nostru. Dumnezeu de care ne apropiem este pentru noi ceea ce este și pentru Domnul Isus Hristos, care slăvindu-L pe pământ în chip desăvârșit pe Dumnezeu, S-a înălțat în prezența lui Dumnezeu ca Fiul preaiubit în care Dumnezeu Și-a găsit și Își găsește toată plăcerea.

Acest adevăr este arătat cu toată claritatea în Efeseni 1 și 2. În capitolul 1, apostolul se roagă ca să ni se lumineze ochii inimii, ca să putem înțelege care este nădejdea chemării lui Dumnezeu și care este bogăția moștenirii Lui în sfinți (versetul 18). Apoi apostolul vorbește despre noi ca fiind una în Hristos în ceea ce arată adevărata putere și slavă și ne amintește despre „nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, credincioșii, potrivit cu tăria puterii Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat dintre cei morți și L-a pus să stea la dreapta Sa în locurile cerești, mai presus de orice domnie și de orice stăpânire”. Dar pe voi, spune apostolul, care erați „morți în greșelile și în păcatele voastre”, Dumnezeu v-a înviat împreună cu Hristos și v-a pus „să stați în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogății ale harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus”. Care sunt relațiile lui Dumnezeu cu Domnul Isus Hristos? Ce parte are Domnul Isus ca Om cu Dumnezeu în dreptatea și iubirea Lui? Este cineva în stare să exprime iubirea lui Dumnezeu față de Hristos? Ce scumpă, ce dulce și fără de margini afecțiune! *Dar tot ce are Domnul Isus avem și noi, pentru că suntem în El. Ce poziție slăvită avem în Domnul Isus, înaintea și în prezența Tatălui! Ni s-a dat slava pe care Dumnezeu a dat-o și Domnului Isus, ca lumea să știe că suntem iubiți de Dumnezeu, așa cum este iubit Hristos (Ioan 17.22-23).*

Adorarea Tatălui, în Duh și în adevăr

Să ne reamintim de asemenea aceste cuvinte: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru” (Ioan 20.17).

Cele două rugăciuni apostolice din epistola către Efeseni (cea din capitolul 1 și cea din capitolul 3) sunt bazate pe aceste două titluri: „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos” și „Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”. Primul titlu este folosit în legătură cu slava, al doilea în legătură cu părtășia în dragoste.

Dar Ioan 17 arată că slava Domnului Hristos este dată și alor Săi, în toată minunăția ei și aceasta este o dovadă că suntem iubiți așa cum este iubit Domnul Isus. Ce simplitate în acest adevăr, dar ce iubire, ce adâncime divină în el! Am fost ca primul Adam, dar iată, acum sunt ca Cel de al doilea Adam. Am purtat chipul celui pământesc și voi purta chipul Celui ceresc. Da, acest adevăr este simplu, dar cine l-ar fi putut concepe? Numai Dumnezeu, în el recunoaștem pe Dumnezeu oricărui har.

Numele semințiilor lui Israel erau purtate pe pieptul marelui preot ca și cercetarea lor în lumina și desăvârșirea lui Dumnezeu; dar acestea erau umbre ale celor care aveau să vină, cum spune autorul epistolei către Evrei (10.1). De aceea, vorbind despre circumcizie, apostolul Pavel spune: „Noi ne închinăm lui Dumnezeu în Duhul, ne bucurăm în Hristos Isus și nu ne punem încredere în carne (firea păcătoasă)” (Filipeni 3). Suntem în Hristos. Aceasta ne este poziția înaintea lui Dumnezeu. Tot ce ne depărtează de această poziție înseamnă plasarea pe poziția iudaismului, care, ca sistem, a fost atârnat pe cruce. Nu se cade să fim în Hristos ca

poziție și în afara Lui ca umblare. Nu putem fi una cu El și totuși separați de El. Dacă în viața noastră practică suntem separați de El, ne aflăm departe de izvorul vieții. În Hristos, suntem obiectele desfătării lui Dumnezeu și suntem „ca El”.

Fără Hristos, suntem obiectul judecății lui Dumnezeu. Cuvântul spune că suntem „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos”.

Mai este un adevăr legat de lucrarea lui Hristos pe care se întemeiază închinarea: nu numai că Domnul Isus a purtat păcatele noastre, că ne-a curățit de orice întinăciune și ne-a făcut potriviți pentru a ne înfățișa înaintea lui Dumnezeu, pentru a sta în prezența Lui, dar *Dumnezeu ne-a dat darul Duhului Sfânt*, prin care ne putem bucura de realitatea lucrării lui Hristos în noi. Cu alte cuvinte, nu numai că am căpătat o fire nouă, sfântă și capabilă de sentimente potrivite cu poziția de har în care suntem așezați de Dumnezeu, dar – mai mult – am primit pe Duhul Sfânt, care ne arată, ne descoperă, ne comunică lucruri divine și pune în inimile noastre sentimente potrivite cu gândul lui Dumnezeu pentru noi.

Duhul ne întărește în omul dinăuntru, ca, fiind înrădăcinați și zidiți în dragoste, Hristos să poată locui în inimile noastre prin credință și să putem înțelege, împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoaștem dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință, ca să ne putem umple de toată plinătatea lui Dumnezeu (Efeseni 3.16-19). „Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat” (Romani 5.5). Duhul Sfânt ia din lucrurile lui Hristos și ni le descoperă și tot ce are Tatăl este al lui Hristos (Ioan 16.15; 17.10). „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, sunt lucrurile pe care așa le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său; căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2.9-10).

Duhul Sfânt este „ungerea” pe care am primit-o de la Dumnezeu, ca să cunoaștem lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu în harul Său (1 Corinteni 2.9-10) și prin care cunoaștem toate lucrurile (1 Ioan 2.20). El este pecetea pe care a pus-o peste noi, pentru ziua răscumpărării; peste cei care cred, Dumnezeu Și-a pus însemnele Lui, în vederea zilei slăvite a venirii Domnului Isus. Duhul Sfânt este „arvuna moștenirii noastre pentru răscumpărarea stăpânirii dobândite, spre lauda slavei Sale”. El ne dă deplină siguranță cu privire la eficacitatea lucrării lui Hristos. El ne ajută să cunoaștem poziția în care suntem așezați, ca unii care suntem curățiți prin sângele Mântuitorului și, prin aceasta, fără pată înaintea lui Dumnezeu. Duhul Sfânt toarnă în inimile noastre dragostea lui Dumnezeu, din care curg toate binecuvântările. Și Duhul Sfânt este Inițiatorul în noi al tuturor gândurilor și afecțiunilor cu care răspundem cu iubire dragostei lui Dumnezeu.

Dar El face mult mai mult decât atât: El „ne lipește de Domnul, într-un singur duh cu El” (1 Corinteni 6.17). Și aceasta nu este nici închipuire, nici simțire, ci este fapt autentic! Același Duh a cărui plinătate este în Hristos, locuiește în noi și noi suntem uniți cu Hristos, ca mădulare ale Trupului Său, carne din carnea Lui și os din oasele Lui (Efeseni 5.30). Am fost botezați toți într-un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup. El este nu numai puterea sau liantul în această unire, dar este și Cel care ne face s-o cunoaștem: „În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, voi sunteți în Mine și Eu sunt în voi” (Ioan 14.20).

Așadar, Duhul Sfânt ne dă siguranța răscumpărării. Unde este Duhul Sfânt, este libertate. Duhul Sfânt descoperă slava lui Hristos, așa cum este arătată în Scripturi și așa cum a făcut odinioară Ștefan, care „plin de Duh Sfânt, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu”. Mai mult, Duhul Sfânt ne încredințează de unirea noastră cu Hristosul înălțat. Da, știm că suntem înviați împreună cu Hristos și puși să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos. Iar dragostea lui Dumnezeu turnată în inimile noastre este un izvor bogat de bucurie în viața noastră, de dragoste caldă pentru toți cei care aparțin familiei lui Dumnezeu și de compasiune pentru cei care sunt în această lume trudită.

Uniți în adorare, ca mădulare într-un singur Trup

Mai este un adevăr, poate mai puțin însemnat, totuși vrednic de luat în seamă: „Suntem mădulare unii altora” (Romani 12.5). Hristos este Capul, dar noi suntem uniți unii cu alții, căci Același Duh locuiește în fiecare credincios, al cărui trup este templul Duhului Sfânt (1 Corinteni 6.19). Desigur, și credincioșii uniți ca un întreg sunt templul Duhului Sfânt. Am putea spune că Dumnezeu locuiește în Adunarea credincioșilor într-un fel mai puțin vizibil decât odinioară în Templul de la Ierusalim, dar, cu siguranță, într-un chip cu mult mai minunat.

Iată dar, ce poziții scumpe a oferit Dumnezeu pentru închinarea creștină:

Cunoscându-L pe Dumnezeu în ceea ce este El în Sine Însuși și în ceea ce este El pentru noi, contemplându-L fără nici un vâl, în desăvârșirea iubirii și sfințeniei Sale și aduși de El în stare să fim în lumină. așa cum El Însuși este în lumină, înțelegem că suntem obiectele dragostei Celui care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său preaiubit, că să ne facă părtași dragostei, sfințeniei și luminii Sale. Iar Duhul Sfânt ne face în stare să adorăm pe Dumnezeu, așa cum dorește inima Lui. Și adorarea noastră este un răspuns la revelația pe care ne-o face Dumnezeu cu privire la Sine Însuși, în acea dragoste tainică la care chiar îngerii doresc să-și ațintească privirile; prin această dragoste, Dumnezeu va face cunoscute în veacurile viitoare bogățiile nemărginite ale harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus.

Închinarea creștină este o închinare înțeleaptă. Închinătorii adoră „în duh și în adevăr”, căci Dumnezeu este Duh. Dar Cel ce dorește astfel de închinători este Tatăl.

A te închina în duh, înseamnă să te închini potrivit cu adevărata natură a lui Dumnezeu și în puterea părtășiei date de Duhul Sfânt. Închinarea în duh este în contrast cu formele și cu ceremoniile, cu orice fel de religiozitate de care este capabilă carnea (firea păcătoasă).

A te închina în adevăr înseamnă să I te închini potrivit cu revelația pe care a dat-o Tatăl despre Sine. Samaritenii nu se închinau nici în duh, nici în adevăr. Evreii se închinau lui Dumnezeu în adevăr, în măsura revelației incomplete pe care o aveau, dar nu și în duh. Ei bine, închinarea creștină trebuie să aibă aceste două trăsături distinctive.

Tatăl dorește închinători

Dar ce însemnat adevăr este descoperit în discuția Domnului Isus cu femeia samariteană: Tatăl dorește închinători. Harul face ca închinarea dorită de Tatăl să-și găsească loc în viața creștinilor. Adorarea nu se poate aduce sub frica impusă de flăcările de pe muntele Sinai, care

cerea închinare în numele măreției sfinte a lui Dumnezeu, dar punea o stavilă accesului la Dumnezeu, stavilă peste care nimeni nu putea trece fără să fie pedepsit cu moartea. Acel fel de închinare ținea pe închinător departe de Dumnezeu, tremurând în fața răspunderii pe care o avea. Ce mare diferență! În creștinism, dragostea caută închinători, căci Cel care dorește închinători este Tatăl. Închinătorii sunt așezați într-o poziție de libertate înaintea Lui, în calitate de copii ai dragostei Sale. Duhul Sfânt care lucrează în ei și produce închinarea este duhul de înfiere, care strigă „Ava, Tată!”

Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu Și-a pierdut din măreția Sa; dimpotrivă, măreția Lui este cu mult mai bine cunoscută: este cunoscută sub caracterul plin de iubire al unui Tată. Iar Cel care adeverește duhului nostru calitatea de copii ai Acestui veșnic slăvit Tată este Duhul Sfânt. „Vă scriu, copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl” (1 Ioan 2.13). Cel mai slab dintre creștini este deplin competent să aducă închinare. În același timp, este dulce să poți prețui și să înțelegi această relație cu Dumnezeu. Simplul fapt că suntem copii ai lui Dumnezeu și că ne bucurăm de o asemenea relație cu El prin Duhul este un privilegiu imens pentru făpturi așa cum suntem noi. Și, fiecare copil al lui Dumnezeu are acest privilegiu imens, dar să nu uităm că Îl avem în Hristos și cu Hristos. El este „Cel întâi-născut între mai mulți frați”. El S-a suit la Tatăl Său și Tatăl nostru, la Dumnezeul Său și Dumnezeul nostru. Ce relație scumpă! În ce binecuvântată familie am fost introduși!

Dar cum învățăm noi toate acestea, noi care odinioară eram străini și vrăjmași? Cum învățăm să-L cunoaștem pe Tatăl, încât cunoașterea Lui să producă afecțiune și împreună cu ea închinare în inimile noastre? Cel care ne descoperă aceste lucruri este Fiul preaiubit al Tatălui, care este în sânul Tatălui, obiectul veșnic al dragostei infinite a Tatălui.

Când era în trup, pe pământ, Domnul Isus n-a încetat să fie obiectul aceleiași afecțiuni. De aceea Dumnezeu, în repetate rânduri a spus despre Domnul Isus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc toată plăcerea.” Ce desăvârșit a fost Domnul Isus în viața Lui pe pământ! El n-a făcut absolut nimic care ar fi putut pune chiar cea mai mică distanță între El și dragostea Tatălui. De la iesle până la cruce, Domnul Isus a fost obiectul acestei iubiri în toată plinătatea ei, și El L-a revelat pe Tatăl, căci în El se manifesta plinătatea dragostei divine. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; Singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18). Domnul Isus, Omul – dar în același timp Fiul lui Dumnezeu – care Se bucura de plinătatea iubirii Tatălui, fiind aici pe pământ, era totuși în sânul Tatălui, ca să poată deschide în inimi și să facă cunoscută aici, pe pământ, toată frumusețea și toată puterea acestei iubiri. Și ca Om, Domnul Isus a fost obiectul acestei iubiri infinite, așa că poate înțelege cum se aplică această iubire la viața oamenilor. De aceea, ne unește cu El Însuși în bucuria acestei dragoste și în acest scop ne-o descoperă, așa cum o cunoaște El. Ce mare har și ce binecuvântată poziție ni s-a oferit în El! Ce vrednic este Cel care S-a dat morții pentru noi, să fie obiectul dragostei, adorării și devotamentului inimii noastre, pentru că prin moartea și învierea Sa ne-a plantat în terenul binecuvântat al iubirii infinite a Tatălui! Iar ca dovadă a acestei iubiri, Domnul Isus Se referă chiar la slava pe care ne-a prezentat-o El însuși: „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu ... ca să cunoască lumea ... că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17.22-23). Iată dragostea Domnului Isus față de noi și dorința Lui ca noi să ne bucurăm de dragostea Tatălui. Și El ne face parte de această bucurie, făcându-ne cunoscut Numele Tatălui. „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume; ... și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și

Eu în ei” (Ioan 17.6, 26). Da, părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, cu Domnul Isus. Iar părtășia se manifestă în adorare către Cel revelat (Tatăl) și către Cel care revelează (Fiul).

Este limpede, deci, că lucrarea Domnului Isus Hristos este temelia oricărei binecuvântări, atât în ce privește introducerea noastră înaintea lui Dumnezeu fără pată și fără frică, pentru ca să adorăm pe Dumnezeu, cât și în ce privește așezarea noastră în relația de copii ai Tatălui. Reamintim că după înviere Domnul Isus spune: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru”, iar apoi „du-te și spune fraților Mei”; iar ca urmare a învierii Domnului Isus, a înălțării Lui, ni s-a dat Duhul de înfiere, Duhul libertății, care ne încredințează de harul lui Dumnezeu care ni s-a dat în Preaiubitul Tatălui prin care suntem primiți de Dumnezeu și făcuți dreptatea (neprihănirea) lui Dumnezeu în El, bucurându-ne de măreția răscumpărării câștigate de Mântuitorul nostru. Adorăm deci pe Dumnezeul dragostei și trebuie să fim desăvârșit de fericiți în El, în așa fel încât El să Se bucure de fericirea noastră. Îl adorăm pe Tatăl nostru, bizuindu-ne pe bunătatea Lui, pe faptul că în Domnul Isus, El ne binecuvântează cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, că poartă de grijă de toate nevoile noastre, până acolo încât chiar și perii din cap, ne sunt numărați. Îl adorăm pentru ce este El în Sine Însuși și pentru ce este El pentru noi, în calitate de copii ai casei Sale pe veșnicie. Și ne prezentăm înaintea Lui fiind copii ai Aceluiași Tată, ca părtași ai acelorași binecuvântări, în dulcea părtășie cu El; dar din aceasta derivă afecțiunea, dragostea credincioșilor unii pentru alții, bucuria unora de alții. Unirea frățească a credincioșilor înmulțește laudele care se înalță către Dumnezeu. Ce frumoasă împletire a lucrării Duhului Sfânt în fiecare credincios în parte și în toți laolaltă! Duhul ne unește unii cu alții în Hristos și toarnă dragostea lui Dumnezeu în inimile noastre. El totdeauna face acest lucru! Da, Duhul Sfânt, cu ajutorul Scripturii ne încredințează că toți câți L-am primit pe Domnul Isus ca Mântuitor „suntem un singur Trup”. Biserica sau Adunarea reprezintă o creație nouă în Hristos. Ea este formată din toți cei care au fost „botezați într-un singur Trup”, care se închină în „unirea Duhului” și care fac aceasta „împreună cu toți sfinții”. În închinare este mai mult decât frățietatea credincioșilor: este unirea lor organică într-un Trup al cărui Cap este Domnul Isus, Cel înălțat și slăvit. Prin Duhul Sfânt, mădularele acestui Trup adoră în deplină libertate și cu mare bucurie înaintea lui Dumnezeu, datorită ungerii care coboară de la El.

3. Urmări în viața practică

Un privilegiu al copiilor lui Dumnezeu

Adorarea este numai pentru copiii lui Dumnezeu: numai ei se pot închina „în duh și în adevăr”, numai ei sunt curați înaintea Celui care nu admite păcat în prezența Lui, căci numai ei sunt spălați prin sângele Mielului, numai în ei locuiește Duhul Sfânt ca într-un templu! Unui om neîntors la Dumnezeu îi este imposibil să adore, căci „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui”. Un astfel de om ar putea avea parte de unele binecuvântări temporare din partea lui Dumnezeu, dar, fără întoarcerea la Dumnezeu, el este încă încărcat cu păcate și de aceea nu poate să intre în sanctuarul închinării către Dumnezeu. Cine nu face parte din Trupul lui Hristos, prin nașterea din nou și prin lucrarea Duhului Sfânt care unește pe sfinți, nu poate să se închine. Cine n-are Duhul lui Dumnezeu își face iluzia că se poate închina sau se închină numai formal. Închinarea în comun presupune persoane unite într-un singur Trup, prin același Duh. Numai credincioșii îl adoră pe Dumnezeu.

Adorarea este o sursă de bucurie creștină

Adevărata închinare presupune că sufletul și-a câștigat libertatea, și anume libertatea de a se apropia de Dumnezeu, în virtutea eficacității lucrării Domnului Isus Hristos. Dacă cineva L-a primit pe Domnul Isus, Îl iubește pe Dumnezeu, și-a pus toată nădejdea în Domnul Isus, dar este timid în a se apropia de Dumnezeu, este potrivit să-l încurajăm să facă acest lucru. Dacă însă cineva nu L-a cunoscut pe Hristos ca pe Mântuitorul Său este cu totul nepotrivit îndemnul de a se prezenta să se închine lui Dumnezeu. Prezența lui Dumnezeu nu-l poate bucura pe un astfel de om, căci omul va simți povara păcatului asupra sa. Desigur, este un lucru bun să se recunoască cineva păcătos și adesea eliberarea vine tocmai după ce ai simțit apăsarea păcătoșeniei tale. Dar o asemenea stare nu este o stare potrivită cu închinarea. Poziția adevăratului închinător este aceasta: să fii în prezența lui Dumnezeu curățit de orice păcat prin sângele Domnului Isus Hristos și în lumină, după cum El Însuși este în lumină. Adorarea înseamnă apropierea fără teamă de Dumnezeu. Uneori, învățături străine de duhul Scripturii încearcă să umbrească apropierea în deplină libertate a celui mântuit de Dumnezeu. *Libertatea creștinului de a se apropia de Dumnezeu este efectul absolut al lucrării biruitoare a Domnului Isus în viața lui. Și înțelegem aceasta prin lucrarea Duhului Sfânt, care locuiește în noi.*

Nici un nor între El și noi, nici o urmă de teamă, ci pacea și libertatea lucrate de Duhul Sfânt, fac ca prezența lui Dumnezeu să devină pentru noi, pentru firea noastră nouă, un izvor nesecat de fericire. Ce binecuvântare, ce bucurie să ai Duhul de înfiere, Duhul libertății ca putere de adorare, ca inspirator al laudelor, al încrederii, al închinării! Și ce bucurie aflăm în sentimentul unității în aceeași familie, în același Trup, în Domnul Hristos! Cei cu care suntem uniți sunt infinit de scumpi înaintea lui Dumnezeu, împreună cu ei, ne găsim plăcerea în a lăuda pe Cel care este vrednic de laudă, pe Dumnezeu, Izvorul întregii noastre fericiri, și pe Domnul Isus care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, pentru ca El să fie partea noastră pentru veșnicie.

O altă pricină de bucurie: închinarea creștină este împlinirea aici, pe pământ, în trupul stării noastre smerite, a ceea ce vom face în chip desăvârșit în cer. Hristos, centrul străngerii laolaltă a credincioșilor, vede „rodul muncii sufletului Său și Se înviorează”. Cu cât dor așteaptă El ca închinarea adevărată a sfinților de pe pământ să se continue cu adorarea lor sus, în casa Tatălui!

Ce influență aducem pe terenul închinării?

Felul în care ne putem bucura de închinarea în părtășie depinde de felul în care întreținem viața noastră launtrică; cum ne-am putea bucura în închinare, dacă duhul nostru, sufletul nostru nu-L cunoaște pe Dumnezeu și nu se bucură de El? Este un pericol: acela ca bucuria închinării în comun să ducă la neglijarea părtășiei tainice, personale cu Tatăl, cu Domnul Isus Hristos! Realitatea este că fără părtășie și bucurie personală de cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului Isus, închinarea noastră va fi rece, iar bucuria noastră va fi o bucurie firească, nu spirituală. Adevărata binecuvântare a închinării depinde de prezența Duhului Sfânt și, deci, de starea duhovnicească a celor care participă la închinarea în comun.

Duhul Sfânt, izvorul adevăratei închinări

Duhul Sfânt este energia, *singurul izvor viu* care poate produce adevărata închinare. Acest principiu este valabil în orice aspect al vieții spirituale. Trăim prin Duhul, umblăm prin Duhul, ne închinăm în duh și în adevăr. Toată viața lăuntrică a creștinului este lucrată de Duhul Sfânt. De aceea, în închinarea creștină, când frații sunt uniți pe terenul unui singur Trup, orice binecuvântare vine de la El.

În închinarea creștină, Duhul Sfânt este suveran în acțiunile Sale, dar El lucrează potrivit cu capacitatea spirituală a fiecăruia și folosește simțirile Adunării înaintea lui Dumnezeu, ca s-o hrănească și s-o întărească prin harul Său. Duhul Sfânt lucrează potrivit cu capacitatea spirituală a Adunării. *El lucrează în mod suveran, dar lucrează prin oameni cărora le inspiră tonul și duhul de închinare, conducându-i în dulcea bucurie a prezenței divine.* Da, Duhul Sfânt lucrează ca să dea oamenilor credincioși adunați împreună pentru închinare, energia și harul care vin de la Dumnezeu în împlinirea închinării. Când credincioșii sunt adunați pe terenul unui singur Trup, fiecare mădular al Trupului lui Hristos lucrând în locul care i-a fost rânduit prin Duhul, este o binecuvântată posibilitate de folosire a darurilor spirituale, spre zidirea bisericii (vezi 1 Corinteni 14). Dar nu acesta este lucrul principal. Lucrul principal este să ne apropiem de Dumnezeu. Darurile spirituale pot fi un mijloc, dar scopul este nu unul temporar, ci unul veșnic: să ne bucurăm de dragoste în prezența lui Dumnezeu, adorându-L. În cer vor înceta darurile, nu va mai fi acolo ignoranța noastră care are nevoie de învățătură. Dar, niciodată nu va înceta în cer adorarea!

Duhul Sfânt produce adorarea celor credincioși astfel: El lucrează în oamenii duhovnicești, ca să exprime afecțiunile duhovnicești ale Adunării.

Jertfa de la cruce și închinarea

Jertfa de la cruce a Domnului Isus înseamnă mult mai mult decât ispășirea păcatelor noastre, urmare căreia ne putem apropia de Dumnezeu. După ce am cunoscut acest aspect binecuvântat și esențial, fiind aproape de Dumnezeu, putem vedea ce vede Dumnezeu în jertfa Fiului Său preaiubit. Vedem mai întâi ce mare a fost și este iubirea Domnului Isus Hristos pentru noi.

Moartea lui Hristos are o asemenea valoare înaintea lui Dumnezeu, încât ea constituie, ca să spunem astfel, un nou temei de arătare a dragostei infinite a Tatălui pentru El: „Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, pentru ca s-o iau iarăși ...”.

Moartea Domnului Isus a arătat în chip absolut devotamentul Lui pentru slava Tatălui. Tot ce privea desfășurarea slavei morale a lui Dumnezeu a fost înfăptuit cu prețul vieții Celui care a suferit. Prin cruce, tot răul venit în lume prin satan – și odată cu el mizeria, moartea, judecata – au dat prilej să se manifeste slava lui Dumnezeu: dreptatea, măreția și dragostea lui Dumnezeu și-au găsit împlinirea cerințelor lor în Hristosul Cel răstignit. Tot la cruce se dezvăluie desăvârșirea personală a Domnului Isus: supunerea devotată față de voia Tatălui, iubirea Sa, ascultarea Sa chiar cu prețul vieții, pentru slăvirea Tatălui și pentru mântuirea celor iubiți de El, răbdarea Lui desăvârșită, încrederea lui în Dumnezeu chiar când era părăsit.

Să ne gândim Cine era Cel care S-a jertfit pe cruce! El a murit pentru noi: să nu uităm niciodată acest lucru! Ce preț trebuie să aibă în ochii unui răscumpărat al lui Dumnezeu jertfa

Domnului Isus! Și, apoi, ce binecuvântate urmări: puterea lui satan înfrântă; moartea înghițită de biruință; perdeaua care oprea accesul la Dumnezeu ruptă în două, de sus până jos. O perfecțiune care nu poate fi alterată, care va umple întreg universul cu pace și lumină, credincioșii părtași ai moștenirii Lui, o bucurie desăvârșită de dragostea lui Dumnezeu, iată șiruri neînchipuit de mari ale urmărilor jertfei Domnului Isus. În mod categoric, adorarea noastră este legată de cruce. Acolo a fost slăvit Dumnezeu pe care Îl adorăm. Acolo am învățat ce este Dumnezeu.

Și slava crucii nu ne depărtează, ci ne apropie de măreția lui Dumnezeu, căci crucea este – între altele – expresia unei iubiri fără seamăn, o iubire mai puternică decât moartea. El ne-a iubit până la capăt. Nimic nu L-a împiedicat pe Domnul Isus să-Și ducă la bun sfârșit lucrarea, cu dorința fierbinte de a ne prezenta fericiți înaintea Tatălui. Ce minunat: iubirea Lui se odihnește peste aceia pentru care a trebuit să moară! Așa cum Paștele la evrei era amintirea eliberării poporului lui Dumnezeu, tot așa Cina Domnului este amintirea noastră nu numai de mântuire, ci și de iubirea Lui arătată față de noi.

Dacă Domnul Isus dă valoare amintirii noastre despre El, dacă El ni Se prezintă în amintirea noastră cu o iubire atât de scumpă, apoi aceasta produce în noi o adâncă recunoștință, care își găsește expresia în adorare. Cina Domnului este centrul acestei adorări, baza închinării adevărate. Închinătorul își amintește la Cina Domnului de fapta prin care Mântuitorul Și-a dovedit în chipul cel mai puternic dragostea Lui față de noi. Închinătorul se hrănește cu Hristos la Masa Domnului, în Casa lui Dumnezeu, așa cum preoții în rânduiala iudaică se hrăneau cu jertfa care era mijlocul de ispășire. „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, rămâne în Mine și Eu în el.” Desigur, această hrănire cu Hristos nu se aplică numai la Cină, dar acolo acest fapt își găsește cea mai vie expresie.

Darul de mâncare adus cu prilejul Paștelui reprezintă o imagine vie a ceea ce este Cina Domnului: o sărbătoare, ca urmare a unei jertfe. Grăsimea arsă pe altar la celebrarea Paștelui era partea Domnului. Ea spune despre deplina desfătare sau satisfacere a lui Dumnezeu, în parfumul dulce al lucrării lui Hristos. Marele preot primea jertfa ca parte a sa: aceasta spune despre faptul că Hristos ia parte la bucuria celor care sunt sub eficacitatea morții Sale. Preoții ceilalți, care aveau și ei partea lor de hrană, înfățișează pe creștini, pe închinătorii care sunt una în Hristos. Ce urmează din această înfățișare? Că Tatăl, Domnul Isus și Adunarea (ca întreg sau ca reprezentare locală) iau parte la această bucurie! Prin credință, noi ne hrănim prin ceea ce a oferit Cel care S-a adus jertfă, ca parfum înmiresmat care se înalță către Dumnezeu; iar Hristos Se bucură de bucuria noastră.

Și noi, care vestim moartea Domnului „până va veni”, ca să fim deci cu Domnul Isus pentru totdeauna, iar amintirea să se transforme în prezența aievea cu noi a Domnului nostru, în casa Tatălui. Această nădejde o purtăm totdeauna în inimă, dar Cina Domnului este un prilej aparte de a ne ține trează această nădejde.

Două teme majore inspirate de rânduiala jertfelor din Vechiul Testament arată însemnătatea închinării de la Cina Domnului: Hristos, oferindu-Se ca jertfă de bun miros lui Dumnezeu și iubirea nemărginită a lui Hristos față de noi. Pe baza acestor două sfere ale afecțiunii spirituale, se exercită închinarea noastră. Fără îndoială, Duhul Sfânt lucrează în această atmosferă sfântă, dând celor credincioși conștiința unității Trupului format de El, care se arată

prin dragostea mădularelor unele față de altele: „Suntem un Trup, pentru că luăm toți din aceeași pâine”. Așa cum Duhul îi cuprinde în lucrarea Sa pe toți credincioșii, tot așa trebuie să-i cuprindă și inima sfinților. Ce scump este să te știi unit cu toți sfinții, oriunde s-ar afla, și unit în unitatea Trupului lui Hristos; ce plăcut este să înțelegi că ești unit cu toți cei care sunt ai lui Hristos, credincioșii scumpi inimii Domnului Isus și Tatălui! Și ce fel de viață trebuie să trăiască închinătorul care a înțeles și practică aceste adevăruri!

4. Marile teme ale închinării creștine

În închinarea creștină, închinătorii sunt dominați de două subiecte mari: *măreția infinită și slăvită a Celui pe care Îl adorăm și nemărginirea iubirii Sale*. Cu alte cuvinte, suntem ocupați cu dragostea lui Dumnezeu-Tatăl și cu dragostea Domnului Isus în lucrarea Sa și în calitatea Lui de Cap al Trupului, al Bisericii. Accentele închinării se pot schimba într-o anumită măsură, potrivit cu starea lăuntrică a celor care aduc închinarea. Într-o anumită dată poate fi mai mult în mintea credincioșilor persoana Domnului Isus; altădată mai mult măreția Tatălui. Cel care călăuzește inimile închinătorilor este Duhul Sfânt, cu condiția ca cei care se înfățișează înaintea Domnului la închinare să fie într-o stare bună sub aspect spiritual. Eforturi în această direcție sunt de prisos. Dumnezeu primește ca închinare adevărată numai ceea ce lucrează în inimi Duhul Sfânt, nu ceea ce iese din strădaniile proprii. Avem nevoie absolută de Mângâietorul – Duhul adevărului – ca să putem desfășura o slujbă de adevărată închinare în părtășia noastră.

Tocmai de aceea, întristarea Duhului lui Dumnezeu, cu care am fost pecetluiti pentru ziua răscumpărării afectează foarte mult închinarea noastră. Adevărata închinare, ca și adevărata amintire de Domnul la frângerea pâinii sunt incompatibile cu prezența păcatului. O singură minciună, în cazul lui Anania și Safira, a făcut necesară intervenția deosebită a Duhului Sfânt și exersarea disciplinei lui Dumnezeu. Iar cazul lui Acan arată clar că *păcatul unuia, tolerat, este păcat al tuturor*. Și câte păcate ascunse, strecurate între credincioși, rămân ascunse în zilele noastre! Fie ca Duhul Sfânt să ne facă veghetori, să ne smerească, să ne țină în credințioșie și să ne aducă mereu aminte că El locuiește în noi, ca să aducem o închinare duhovnicească și să ne păstreze curați în umblarea noastră cu Domnul, în mărturia noastră despre eficacitatea lucrării Domnului Isus.

Numele Domnului Isus adună pe cei care sunt ai Lui, chiar dacă sunt numai doi sau trei. Ceea ce îi leagă pe credincioși între ei când se strâng laolaltă este puterea Numei Domnului Isus. Făgăduința Domnului Isus că este prezent acolo unde o ceată mică de credincioși se adună pentru Numele Lui este o încurajare puternică pentru slăbiciunea și lipsa de putere care ne caracterizează. Și, când credincioșii s-au strâns laolaltă, cel mai scump lucru pentru ei este că Domnul Isus este în mijlocul lor. Iar în inima lor, credincioșii cuprind în iubire pe toți cei peste care este iubirea Domnului Isus. De ce? Uniți în Numele Lui, înseamnă a fi uniți potrivit cu inima Lui. Evident, inima Domnului Isus nu cuprinde în dragoste lumea potrivnică lui Dumnezeu, nici păcatul, nimic din ceea ce neagă adevărul descoperit de Numele Domnului Isus.

Credincioșii au de păstrat sfințenia și adevărul pentru a crește către statura plinătății lui Hristos. A introduce alte criterii, ca de pildă potrivirea lor cu noi în înțelegerea anumitor puncte de vedere, tinde către distrugerea părtășiei și a unității practice.

Numai o bună stare duhovnicească izvorâtă din supunerea față de Cuvânt, modelată de har prin călăuzirea Duhului Sfânt poate deosebi dacă un anumit punct de vedere este într-adevăr un pas înainte sau este numai insistență asupra unei păreri personale. Uneori, duhul lumii se opune pe toate căile realizării închinării potrivit Cuvântului și califică progresele în închinarea credincioșilor drept „păreri personale”. Dar, pe de altă parte, dacă o adunare se află pe terenul unității unui singur Trup în Hristos, dar nu a înțeles încă ce înseamnă un progres divin în domeniul închinării, este dăunător să insistăm asupra acestui punct, căci insistența poate duce la dezbinare. Adesea îngustimea în relațiile cu frații este socotită un progres spiritual de către credincioșii dominați de un duh sectar. Pe de altă parte, un duh iudaizant, închiderea inimii față de adevăr și față de creștere sunt și ele atât piedici în realizarea practică a unității, cât și în libertatea spirituală a închinătorului. Adunarea are nevoie de înțelepciunea energetică a Duhului Sfânt.

5. Scriptura și numai Scriptura

Adorarea este gustarea încă de aici, de pe pământ, a bucuriei veșnice de a fi cu Tatăl și cu Domnul Isus, pe care o vom trăi aieva și fără nici o limitare, în cer, în Casa Tatălui. Ce privilegiu, ca în pustia lumii, să putem închide ușa grijilor, frământărilor, ispitelor și distracțiilor lumii și, prin Duhul Sfânt, cu inimi fericite, să ne prezentăm înaintea Tatălui cu laude și cu mulțumiri către Cel vrednic de laudă, către Cel de la care vine orice lucru bun și orice dar desăvârșit, inclusiv starea de adorare pe care o lucrează în inimile noastre și care izbucnește în recunoștință atunci când credincioșii sunt strânși laolaltă.

Deci, nu încape nici o îndoială că ideea de închinare adevărată își are un loc bine definit în Cuvântul lui Dumnezeu. Voi arăta alte câteva pasaje care ne pot ajuta să înțelegem aceste lucruri.

Religia adevărată și religia cărnii

Primul text este cel de la Filipeni 3:3: „Căci noi suntem circumciși, noi care ne închinăm prin Duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Hristos Isus și care nu ne încredem în noi înșine”. Ar fi de remarcat că în acest text nu este vorba nici de păcat, nici de firea păcătoasă, ci de încrederea în noi înșine (în carne). Este vorba aici despre religia cărnii, care este tot atât de rea cum sunt și poftele. Pentru că, trebuie s-o spunem, nu sunt numai poftel fizice, ci și poftel religioase, acoperite sub haina unei așa zise „sfințenii”. Criteriul de deosebire a adevăratei religii de religia cărnii este faptul că religia cărnii nu-L slăvește pe Domnul Isus sau nu se laudă numai cu El. Religia cărnii se poate ocupa cu faptele bune; ea poate exprima în exterior evlavie, ba poate chiar vorbi de iubirea lui Dumnezeu. Dar, atenție, ea vorbește mai mult despre iubirea noastră față de Dumnezeu și mai puțin de iubirea fără margini a lui Dumnezeu față de noi! Religia cărnii pretinde că-L slujește pe Dumnezeu dintr-o inimă plină de dragoste: dragostea ei față de Dumnezeu, nu de dragostea lui Dumnezeu în inima noastră, căreia îi răspundem și noi cu iubire și adorare.

Dar va întreba cineva: cum putem distinge religia cărnii de religia adevărată, din moment ce în afară poate să nu se arate nici o deosebire? Scriptura ne spune: „ne lăudăm (ne bucurăm) în Hristos Isus”. Ce înseamnă asta? Hristos ne este de ajuns, căci El este totul pentru noi. Când așa stau lucrurile, este ușor să observăm. Cel care este în religia cărnii „nu se ține strâns de

Cel ce este Capul”, cu alte cuvinte el lucrează după mintea lui însuși, nu din dependență de Hristos. Un astfel de om nu știe ce înseamnă unirea cu Hristos, învierea împreună și așezarea împreună cu Hristos în locurile cerești, nu știe ce înseamnă să fii un mădular al Trupului lui Hristos, os din oasele Lui și carne din carnea Lui – în același Duh cu Domnul. Poate recunoaște teoretic aceste adevăruri pentru Biserică, dar nu pentru el însuși, pentru viața lui personală. Să nu uităm: credința este ceva personal; credința pune, individual, pe fiecare credincios în poziția de a poseda și de a se bucura de lucrurile dăruite de Dumnezeu în harul Său.

O altă trăsătură a religiei cărnii este că, deși se laudă cu o mare evlavie, totuși se ocupă cu lucrurile de pe pământ. La Coloseni 3 se spune: „Căutați lucrurile de sus!” Bucuria de Hristos este o bucurie pentru ce este sus: este mai întâi o bucurie de Dumnezeu-Tatăl. Nu există bucurie adevărată de Dumnezeu, decât în Domnul Isus Hristos.

Religia adevărată se bucură în ceea ce Îl slăvește pe Dumnezeu și știe că Cel care L-a slăvit pe Dumnezeu prin viața Sa și prin jertfa Sa este Hristos și de aceea Dumnezeu își găsește toată plăcerea în Fiul Său.

Să știm bine: nu ne este de nici un folos să amestecăm religia care vine prin Duhul lui Dumnezeu, cu religia cărnii. Domnul să ne ajute să nu avem încredere în firea noastră, și astfel să ne lăudăm numai cu Hristos!

Sărbătorile lui Israel și închinarea

Este un text la Deuteronom 26, care exemplifică foarte bine duhul de închinare. Canaanul, așa cum se știe, reprezintă fie țara făgăduințelor lui Dumnezeu, fie cerul. Dacă citim tot capitolul, înțelegem că poporul lui Dumnezeu intrase în țara făgăduinței, iar închinătorii aduceau înaintea lui Dumnezeu „primele roade ale țării”. Așa ne prezentăm înaintea lui Dumnezeu: cu roade din țara făgăduinței, cu inimile pline de Cel care umple cerul cu slava Sa, ca unii care avem binecuvântarea de a fi așezați împreună cu Hristos în locurile cerești.

Da, suntem așezați în Hristos, care umple cerul cu slava și cu desăvârșirile Sale, și trăim, ne-am găsit odihna în însăși dragostea lui Dumnezeu în care am fost primiți ca urmare a lucrării Domnului Isus. Iar roadele țării făgăduite sunt sfințenie și iubire; alături de ele, în inimile celor care au privilegiul de a aparține acestei țări prin puterea răscumpărării, sporește lauda, mulțumirea, recunoștința, exprimate în exercițiile spirituale ale adorării.

Tot la Deuteronom, în capitolul 16 ne sunt prezentate instrucțiunile date de Dumnezeu cu privire la sărbătorile poporului Israel; ele aruncă lumină asupra locului și conținutului închinării.

La Sărbătoarea Paștelor, israeliții își aminteau de răscumpărarea de care au avut parte, așa cum noi, credincioșii în Domnul Isus ne amintim din ce robie teribilă – robia și ruina păcatului – ne-a eliberat Dumnezeu, prin jertfa Domnului Isus. Realizăm măreția harului, dar recunoștința și amintirea eliberării nu este încă bucuria de Dumnezeu, ci de binefacerile primite de la El.

Sărbătoarea Cincizecimii a venit cu bucurie. Această sărbătoare prefigurează darul Duhului Sfânt. Atunci se aducea o ardere de tot pentru Domnul și era părtășie în bucurie. Participa și

văduva, și orfanul, și levitul, chiar și străinul. Toți se bucurau înaintea Domnului Dumnezeu lor, acolo unde era așezat Numele Lui. Desigur, nu puteau să uite că au fost sclavi, dar făceau asta în bucuria libertății lor înaintea lui Dumnezeu, care Își răspândește binecuvântările Lui peste cei făcuți liberi. Aici găsim starea de închinare care venea pe măsura binecuvântărilor primite.

Sărbătoarea Corturilor, care urmează ceva mai târziu, marchează părtășia care este urmarea (efectul) prezenței lui Dumnezeu și a apropierii credincioșilor de Dumnezeu. O săptămână aveau „să se bucure”: acum ei sunt plini de conștiința odihnei lui Dumnezeu. O bucurie deplină și bogată de țară, de roadele ei – așa va fi și bucuria credincioșilor în ceruri.

Slavă Creatorului, slavă Răscumpărătorului

În Apocalipsa 4:8, cele patru făpturi vii slăvesc fără încetare pe Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic pentru tot ce este El în sfințenia și măreția Sa veșnică. Cei douăzeci și patru de bătrâni, care reprezintă pe sfinții slăviți sub caracterul lor de împărați și preoți, își aruncă cununile cu care sunt încoronati, înaintea scaunului de domnie al „Celui care este viu în vecii vecilor.” Ei sunt îmbrăcați cu însemnele slavei care le fusese conferită, dar pentru ei era mult mai însemnat să-L slăvească pe Dumnezeul Cel Atotputernic, Creatorul universului, decât să se ocupe de propria lor slavă. Cununile simbolizează o slavă reală care le fusese dată, dar ei socotesc o slavă mult mai bună să-L slăvească pe Acela care i-a iubit: nu se gândesc la ei înșiși, ci la Cel care singur este vrednic să fie slăvit. Iar temeiul acestei atitudini este redat în cuvintele: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, pentru că Tu ai creat toate și prin voia Ta stau în ființă și au fost create” (Apocalipsa 4:10). Izvorul și scopul final a tot ce există este Dumnezeu. Cinstirea Dumnezeului Creator este pentru ceea ce este El și pentru ceea ce a făcut și face El. Ce privilegiu să-L ai ca Tată pe acest Dumnezeu Atotputernic și minunat!

Capitolul 5 din Apocalipsa are ca subiect răscumpărarea. Mielul care a fost înjunghiat a fost găsit vrednic să ia cartea căilor lui Dumnezeu în cârmuire, pentru că a înfăptuit lucrarea de răscumpărare. Iar adorarea este adresată de către răscumpărați (cei douăzeci și patru de bătrâni) direct către Răscumpărătorul lor. În final, tot ce alcătuiește creația universală a lui Dumnezeu slăvește în cor slava Dumnezeului Celui Preaînalt cu cuvântul „Amin”.

Putem înțelege din aceasta unele aspecte care arată cadrul și caracterul specific al închinării. Să reținem însă că, în calitate de credincioși din vremea harului, noi Îl adorăm pe Tatăl în duh și în adevăr, în fericita încredere pe care ne-o dă calitatea de copii ai lui Dumnezeu, pe care îl iubim, fără să lăsăm la o parte nimic din ceea ce înseamnă măreția Dumnezeului nostru și a Răscumpărătorului nostru.

Traducere: Petru Stancioiu